

ผลกรรมที่ได้กระทำไว้

สมจิตต์ แซ่ซิ่น

R19005

ดิฉันนางสมจิตต์ แซ่ซิ่น ปัจจุบันอายุ ๔๗ ปี เป็นคนกรุงเทพฯ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้มีโอกาสเข้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน แต่ก่อนตัวดิฉันเองเป็นคนใจร้อน พุดจากระด้าง เคยมีคนพูดว่าดิฉันเป็นคนพูดจาเมะนาวไม่มีน้ำ อบายมุขทุกอย่างดิฉัน เป็นหมด

หลังจากที่ได้ปฏิบัติธรรมกรรมฐาน ทำให้ชีวิตของดิฉันเปลี่ยนไป ที่เห็นได้ อันดับแรกคือ ดิฉันมีความอดทนขึ้น การพูดจาดีกว่าเดิม อบายมุขทุกอย่างดิฉันเลิก

กรรมฐานทำให้ดิฉันรู้จักกฎแห่งกรรมจากการกระทำทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะในด้านบวกหรือด้านลบ

ดิฉันเคยคิดว่าเกิดมาทำไมหนอ มีแต่ความทุกข์ ความยุ่งยาก วุ่นวายในโลก มนุษย์ คำตอบที่ดิฉันได้รับจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือ เกิดมาเพื่อชดใช้กรรมเก่า อย่าสร้างกรรมใหม่ ชั่วเจ็ดที ดีเจ็ดหน ยากเจ็ดที มีเจ็ดหน เป็นคำตอบที่ทำให้ดิฉันน้ำตาร่วงหล่นทันที ดิฉันได้แต่ก้มหน้าร้องไห้ ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมามองใคร นั่งเซ็ดน้ำตาด้วยผ้าสะไบ

มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ได้จากการปฏิบัติธรรม อย่างเช่น มีอยู่ครั้งหนึ่งขณะที่ดิฉันเดินจงกรมอยู่เกิดเวทนาปวดที่ไหล่ทั้ง ๒ ข้างมาก เหนืออกไหลเป็นทางจนเสื้อเปียก ทั้ง ๆ ที่พัดลมก็เปิดพัดอยู่บนศีรษะ ดิฉันก็ถูกคิดขึ้นมาได้ว่าช่วงเทศกาลวัน

ตรุษจีน คุณแม่สามีและตัวดิฉันจะไปซื้อไก่แถวฝั่งธน ซึ่งจะต้องข้ามเรือไปซื้อเพื่อที่จะ
มาไหว้เจ้า และจะต้องเดินอีกเป็นระยะทางเกือบ ๒-๓ ป้ายรถเมล์ กว่าที่จะถึงบ้าน ผล
ปรากฏว่า ไก่ตัวที่ดิฉันหิ้วปีกมานั้น พ่อเจ้าเขาฆ่าและต้มเสร็จเพื่อที่จะนำมาไหว้เจ้า
ปีกไก่ทั้งสองข้างเขียวช้ำไปหมด

ทำให้ดิฉันคิดขึ้นมาได้ว่า การที่ดิฉันหิ้วปีกมันทั้งสองข้างแบบนี้ มันคง
เจ็บปวดเหมือนอย่างที่ดิฉันเจ็บปวดอยู่ขณะนี้ หมดชั่วโมงปฏิบัติดิฉันได้ขอ
อโหสิกรรมและแผ่เมตตาให้กับไก่ตัวนั้น

เมื่อกลางปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ดิฉันได้มีโอกาสขออโหสิกรรมกับพี่ชายคนที่สองของ
สามี ก่อนที่เขาจะเสียชีวิตลงที่กรุงเทพฯ ด้วยโรคหัวใจวาย

ก่อนหน้านี้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ครอบครัวของดิฉันได้ไปเปิดกิจการค้าขายที่
อำเภอเด่นชัย จ.แพร่ โดยการชักชวนของพี่ชายคนที่สองของสามี ถ้าจะเรียกตาม
ธรรมเนียมของคนจีนก็ต้องเรียกว่า หยี่แปะ

หยี่แปะเป็นคนใจบุญ โอบอ้อมอารี ชอบช่วยเหลือคนเสมอ โดยเฉพาะสามีของ
ดิฉัน จะคอยชี้แนะทุกอย่าง ดิฉันจะเล่าให้หยี่แปะฟังเสมอ เรื่องที่ดิฉันมาปฏิบัติธรรม
ที่วัดอัมพวัน ดิฉันจะเล่าถึงความเมตตาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อให้หยี่แปะฟัง

ดิฉันไม่เคยลืมเหตุการณ์วันนั้น ก่อนเข้าพรรษาเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๘
ดิฉันตั้งใจจะเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อที่จะไปวัดอัมพวัน เข้าปฏิบัติธรรมกรรมฐาน
ก่อนเดินทางดิฉันได้ไปหาหยี่แปะที่ตลาด เพราะหยี่แปะขายของชำอยู่ที่ตลาด ดิฉัน
ไปที่ร้านเห็นหยี่แปะนอนเล่นพักผ่อนอยู่ ดิฉันเดินเข้าไปเรียก หยี่แปะก็ลุกขึ้นมา
ดิฉันได้บอกหยี่แปะว่าจะมาลา หยี่แปะก็ถามว่าจะไปไหน ดิฉันบอกว่าจะไปปฏิบัติ
ธรรมที่วัดอัมพวัน ดิฉันพนมมือแล้วพูดกับหยี่แปะว่า หากดิฉันได้เคยล่วงเกินหยี่แปะ

ด้วยการกระทำที่ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ทั้งต่อหน้าและลับหลัง เจตนาก็ตาม ไม่เจตนาก็ตาม ขอให้หยาบช้าถือโทษและอโหสิกรรมให้กับดิฉันด้วย

หลังจากนั้นดิฉันก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ ไปหาคุณพ่อคุณแม่ของดิฉัน ดิฉันได้นำพวงมาลัยไปกราบท่านทั้งสองก่อนจะเดินทางไปปฏิบัติธรรม ดิฉันนึกไม่ถึงเลยว่า การที่ดิฉันไปขออโหสิกรรมกับหยาบช้า เป็นการที่ได้เห็นหน้าหยาบช้าเป็นครั้งสุดท้าย

ช่วงที่ดิฉันออกจากกรรมฐานเดินทางกลับเด่นชัย เป็นจังหวัดที่หยาบช้าลงกรุงเทพฯ เพื่อที่จะไปหาหมอ แต่การไปหาหมอนี้หยาบช้าได้จบชีวิตลงที่กรุงเทพฯ

ที่ดิฉันเล่ามาทั้งหมดนี้ก็เพราะว่าดิฉันไปปฏิบัติธรรมอยู่หลายครั้ง ไม่เคยนึกหรือคิดที่จะไปขออโหสิกรรมกับหยาบช้า ทำให้ดิฉันเข้าใจได้ถึง “สติ” ตัวเดียวเท่านั้นที่ชี้แนะให้กระทำเช่นนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันได้จากการปฏิบัติกรรมฐาน

มีอยู่บ่อยครั้งที่ดิฉันกลับถึงบ้านปฏิบัติไม่ต่อเนื่อง ทำบ้างไม่ทำบ้าง พอไปถึงวัดอัมพวัน การนมัสการพระเดชพระคุณหลวงปู่ ดิฉันจะโดนดุทันทีว่า ทำอะไรให้จริงจังหน่อยได้ไหม ขอบอการกรรมฐานไปทิ้ง ดิฉันได้แต่ก้มหน้ารับฟัง และยอมรับผิดชอบรู้สึกอายในตัวเองเป็นที่สุด

ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ดิฉันได้จากการปฏิบัติธรรมกรรมฐาน เป็นความโชคดีของดิฉันที่ได้รู้จักกับลุงวิทยา (ไม่ทราบนามสกุล) เป็นลูกค้ำมาซื้อของที่ร้านดิฉัน ได้นำหนังสือกฎแห่งกรรมเล่มที่ ๗ มาให้ดิฉันยืมอ่าน จนได้มาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน

พระเดชพระคุณหลวงปู่มีความเมตตาต่อดิฉันอย่างล้นเหลือหาที่เปรียบมิได้ หากดิฉันไม่ได้มาพบพระเดชพระคุณหลวงปู่ ชีวิตของดิฉันคงไม่ได้มาถึงทุกวันนี้

ลูกขอโน้มจิตกราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงปู่เจ้าคะ คำสั่งสอนคำ
ชี้แนะของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ลูกจะจำใส่ใจและจะพยายามตั้งใจปฏิบัติ

ลูกขอให้พระเดชพระคุณหลวงปู่ มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง ปราศจาก
โรคภัยไข้เจ็บ อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของลูกทุก ๆ คน ตลอดไป...